

FOLKELAND

25 år
i kamp mot urett

Desember 1977
Nr. 11 - 26. årgang
Løssalg kr. 3,—

Rødt «tribunal» skal nå hetse mot Vest-Tyskland

Det venstrestremtiske såkalte «Russel-tribunalet» har tidligere gjort seg herostratisk berømt for to hets-forestillinger, det første mot det ikke-kommunistiske Sør-Vietnam, det annet mot Pinochets Chile. I påsken neste år skal det holdes et nytt «tribunal» i Vest-Berlin, og denne gang er det Vest-Tyskland det skal hetses mot. Det er visstnok sin grusomme undertrykkelse av terrorismen landet skal stå til ansvar for.

Disse «tribunaler» er oppkalt etter den britiske vinglepave-filosofen Bertrand Russel og er en selvbetalt domstol, sammensatt av mer eller mindre mørkerøde kjendiser fra hele verden. En skam for Norge er det at vår mangfoldige «fredsprofessor» Johan Galtung skal delta i Berlin til våren, bl. a. sammen

(Forts. side 6)

«Jeg var ingen angiver!»

Astrid Døvre Dollis: Norske aviser betegnet henne under «landssvikoppjøret» som Norges verste angiver. Så farlig var hun ansett, at heimestyrene i de siste krigsår stadig jaktet på henne med ordre om likvidasjon.

Fru Døvre Dollis som nå er svensk statsborger, har i alle år benektet angiverier. Nå går hun til sak mot den norske stat for å få kjent beskyldningene døde og maktesløse.

Den svenske stat har lovet henne all mulig hjelp med denne sak, og vår regjeringsadvokat mottok for kort tid siden stevningen.

Det kleber seg stor mystikk til Astrid Døvre Dollis. Hun hadde god forbindelse med toppene på Victoria Terrasse under krigen og klarte gjentatte ganger å få omgjort dødsdommer og friggitt folk som var arrestert. Selv sier hun at hun aldri anga et menneske, men gjorde tjeneste som dobbeltagent.

Svenskene er idag overbevist om at hun i det hele tatt ikke har begått forbrytelser hverken i Norge eller Sverige, men at hun ble tatt med i «dragsuget» under massehysteriet i 1945.

BARNA SKAL HJERNEVASKES

AKP(m-l) EROBRER BARNEHAGENE

Rekkene i AKP(m-l) tyntes ut. Det er snakk om masseuttmeldinger og toppledelsen har stadige møter for å diskutere den oppståtte situasjon.

Folk og Land's kilder som har et inngående kjennskap til AKP's organisasjons og arbeidsmetoder forteller at LO's bannstråler har skremt et flertall av de fagorganiserte AKP-medlemmer, som nå gjør knefall for LO-hoffet, samtidig som de tar avstand fra sine tidligere ledere.

Som erstatning for fratagne medlemmer søker AKP(m-l) å dra nytte av negative kontakter ved dannelse av grupper og fore-

ninger av ulik art. Den såkalte Rinnan-plan.

Over tredivve organisasjoner er startet, med medlemmer som er uvitende om at de i virkeligheten arbeider for AKP(m-l).

Samtidig blir lojale medlemmer av AKP(m-l) fortsatt beordret inn i funksjoner med eneste hensikt å lage uro på arbeidsplassen.

De nyeste mål er barnehagene og de kommunale ungdomsklubbene i byer og på tettsteder. Arbeidet her har hittil gitt gode resultater for AKP(m-l) ved at det er lyktes å få ansatt et stort antall førskolelærere og lekledere

med den rette revolusjonære innstilling. Enkelte kommuner har gjort disse ansettelser mulige ved at arbeidsløse ungdom er fortrinnsberettiget til stillinger som lekledere.

Foreldre med barn plassert i barnehager som domineres av AKP(m-l) har all grunn til engstelse. Etter kommunistisk mønster skjer den politiske opplæring gjennom tilsynelatende uskyldige leker, — flere med et antireligiøst innhold.

Skremmende er det at mange av disse jobber uten å ha utdanning eller nødvendige kvalifikasjoner. (Forts. side 6)

BLINDHEIMS FRONTKJEMPERBOK: ET GODT SKRITT FREMOVER

Tross mange innvendinger mot detaljene, er major Svein Blindheims bok «Nordmenn under Hitlers fane» et stort skritt fremover for oss som fremdeles tror at rettferdigheten tross alt til slutt vil skje fyllest. Det viktigste denne veteranen fra Kompani Linge gjør, er å slå fast visse kjennsegninger som den alminnelige opinjon aldri har villet akseptere, men som forhåpentlig en del mennesker nå vil få øynene opp for.

Blindheim gjentar flere ganger den oppfatning av frontkjemperne som han tidligere i år ga uttrykk for i intervjuer. Han skriver f. eks.:

«A hevde at dei frivillige ikkje var idealister, er så langt frå røyndomen som mogleg, noko som òg går klårt fram

av dei omlag 370 frontkjemparsakene eg har gått gjennom.»

Dette utdyper han ytterligere på denne måten:

«Storparten var utan tvil idealistar, sjølv om idealismen gjekk i stikk motsatt retning av det som fleirtalet av det

norske folk meinte. At idealismen stakk djupt, har ein prov på ved den einestående offervilja dei syntte. Sjeldan har nordmenn betalt så dyrt for irua si.»

At frontkjemperne skulle ha meldt seg for å få den berømte bondegården i øst, avfeier han på denne måten:

«Det vart òg tala om bondegardar til dei frivillige, på nærare oppgjevne vilkår, utan at dette ser ut til å ha spela noko nemnverdig rolle.

(Forts. side 7)

Stort antall sovjetiske u-båter innenfor norsk 200-mils grense

UHYGGELIGE AVSLØRINGER I NORSK MILITÆR ANALYSE

Den sovjetrussiske militære utbygning på Kolahalvøya fortsetter med uforminset styrke. Russerne har også i all hemmelighet bygget et enormt undersjøisk avlytningsanlegg på kontinental-sokkelen i Barentshavet mellom Bjørnøya og Finnmark. Hensikten med systemet er å registrere norsk og vestalliert ubåttrafikk i området. Oppgaven har vært å fiske lydbåndkapsler opp fra flere hundre hydrofoiler i det undersjøiske avlytningsanlegg.

Lydbåndene inneholder data om ubåttrafikken og havstøyen i farvannet. Opplysningene blir behandlet av datamaskiner enten ombord på etterretningsfartøyer eller i et etterretningscenter på land. Det er på grunnlag av disse data at russerne kan

danne seg et bilde av hvor mange vestlige umåter som seiler i Barentshavet og hvilke ruter de følger.

Disse opplysninger kommer frem i en norsk militær analyse av situasjonen på NATO's nordflanke, kommentert i det danske «Kristeligt Dagblad» for en tid siden.

Det heter her at russiske ubåter er til stede i stort antall innenfor den norske 200 milesone ved Lofoten. Det er blitt observert sovjetrussiske ubåter i overflatestilling og norske fiskere har i den senere tid mottatt mystiske signaler på radioene. Sannsynligvis kan disse signaler sees i forbindelse med sovjetrussisk militær aktivitet i dette farvann. De russiske ubåter som

nå stadig oftere registreres i farvannet langs norskekysten tilhører den såkalte «foxtrott»-klasse. Men nå er det også en ny utvikling i gang innenfor den russiske ubåtsflåte i nord. Russerne sjøsetter for tiden gjennomsnittelig én ubåt hver sjette uke av den såkalte Delta-klasse. De er forsynt med langt-rekkende raketter som fra havnene i Murmansk kan nå hele USA med sin kjernefysiske last. 7000 km. er rakettenes rekkevidde, og de kan også nå mål i Kina fra Murmansk. Det opplyses i den norske analyse at hele 70 % av russernes strategiske ubåtsflåte, — like utenfor den norske kyst.

(Forts. side 6)

Pastor Ensslin nesten like ille som datteren

De tyske terrorister er frustrerte barn av tyske besteborgere som er kompromitert på grunn av sine holdninger og aktiviteter i Hitler-tiden. Dette er den forklaring massemedia prøver å gi, en forklaring som tar sikte på å kamuflere terrorismens røde opphav. Men påstanden må nødvendigvis vakle når det viser seg at f. eks. Gudrun Ensslin, som av mange ble betraktet som terroristenes egentlige leder, kom rett ut av et tradisjonelt venstresosialistisk miljø. Det som har forvirret, er at faren, Helmut Ensslin, er prest, og man venter ikke holdninger av det slag av Herrens tjenere, selv om det er blitt ganske mange brodne kar blant dem etterhvert.

Hva slags mann er da pappa Ensslin? En ting som avslører ham svært godt, er hva han uttalte ved datterens grav, nemlig at nå måtte han selv «fortsette Gudruns kamp». Men dette er bare en sen milepel på en lang utviklingsvei. Under krigen var han med i en rød motstandsbevegelse og har siden tilhørt det sosialdemokratiske partis ytter-

(Forts. side 6)

Står Sovjet bak terrorismen?

Sikkerhetsorganisasjoner i en rekke land antyder at det sovjetrussiske etterretningsvesen, KGB, står bak affæren omkring Schleyer og Baader.

Henry Curiel som var leder for det egyptiske kommunistparti er satt under husarrest som mistenkt for å ha hjulpet Baader-terroristen og for å ha vært KGB-agent.

Den 63-årige Curiel er leder for Solidarité, en sterk venstreorientert bevegelse som støtter revolusjonære grupper i Afrika, Asien og Sydamerika.

Det franske nyhetsblad Le Point som står Paris-regjeringen nær mener bestemt at Curiels Solidarité er en antenne som KGB nytter seg av til å infiltrere ikke-kommunistiske revolusjonære bevegelser. Blandt dem, heter det, er Baaderbanden, den japanske røde hær og den syd-amerikanske terrorist Carlo's bande, som i desember 1975 angrep OPECs hovedkvarter i Wien og bortførte flere oljeminstre.

(Forts. side 6)

ARBEIDERPARTIET HATET POLITIET OG ERKLÆRTE DET KRIG

Herr redaktør!

Det var først i 1946 at politiet ble akseptert av Arbeiderpartiet. Fra samme år ble det også tilsluttet landsorganisasjonen som egen avdeling.

Tidligere ble politiet forhånet og utskjelt som klassepurk av AP-tilhengerne, slik AKP(m-l) gjør det idag.

Martin Tranmæls raseri mot «klassepurken» kjente ingen grenser. I «Sosialdemokraten» raste han mot politiet som han kalte lakeier og spyttlikkere, og bladet hadde kjennepeverskrifter som:

— KRISTIANIA I DEN HVITE TERRORS TEGN, — BRUTALE POLITIOVERFALL PÅ FREDelige ARBEIDERE! —

Tranmæls krig mot politiet endte med at han ble satt under tiltale og dømt, noe som ikke gjorde ham blidere.

Som nå måtte politiet også settes inn i de — ville — streikene i havnebyene, og de kraftige politifolk la ikke fingrene imellom når de fant frem til oppviglere.

Norsk politi har alltid vært lojale mot landets ledere, og vi

kan vel si at det har kjempet med åpent visir mot alle tilløp til terror og kommunisme. Vi ser da bort fra erstatningspolitiet i 1945, som var rasket sammen blandt eventyrere i Sverige og fra grupper som ble arbeidsledige etter krigens opphør.

Politiets lojalitet mot våre ledere i tiden 1940—45 var enestående, idet 68 prosent av Norges politiembetsmenn og 40 prosent av tjenestemennene ble medlemmer av NS. Svært mange av disse meldte seg til aktiv frontinnsats.

Politimann

Venstreekstremistiske fagforeningsledere ødelegger England

Moskvakommunistene og andre venstreekstremistiske grupperinger er av svært liten betydning i Storbritannia, og når de av og til stiller til valg, ender det alltid med total katastrofe. Likevel er det en beklagelig kjensgjerning at kommunister og venstreekstremister i alle år har hatt en egen evne til å bite seg fast i innflytelsesrike posisjoner i den britiske fagbevegelse. Det får landet nå betale for.

Disse ytterliggående lederes metode for å holde seg ved makten, er å gi blaffen i landets og bedriftens økonomi og isteden reise fullstendig urealistiske krav på sine medlemmers vegne. Det er klart at kullgruvearbeiderne

— forøvrig de best betalte industriarbeidere i Storbritannia — gjerne vil ha den 90 % lønnsøkning som nå forlanges, for hvem vil ikke det? Men avstanden mellom 90 %-kravet og de 10 % regjeringen av hensyn til de alminnelige konsekvenser kan tilby, er så enorm at en streik blir meget vanskelig å unngå. Og det er nettopp streik de mørkerøde ledere vil ha, for det skaper skarpe fronter og styrker deres egne posisjoner som «arbeidernes forkjempere».

For bare noen få uker siden kom den gledesstrålende melding at nå hadde oljen skapt balanse i britisk økonomi, pundverdien gikk opp og fremtiden

fortonte seg lysere. Denne meldingen ser ut til å ha virket som det rene signal for utløsningen av en streikebølge. Arbeiderne på en del kraftverk stoppet turbinene, brannmennene la ned slangene og teknikere ved radio- og TV-selskapet BBC sørget for at skjermen ble mørk. Ved siden av kullgruvearbeiderne truer også jernbanefolket med streik. De nøyer seg med å kreve 60 % lønnsøkning.

Det er tragisk å se hvordan et tidligere så dyktig og stolt frenedefolk som det engelske lar seg føre inn i forfallet av en gjeng uansvarlige røde demagoger.

Vår kanskje største oppdagelsesreisende, Thor Heyerdahl, ser med ublide øyne på norsk byråkrati. Under en pressemottakelse uttalte han sin skuffelse over den vrangvilje han alltid var møtt med i sitt hjemland.

— I årevis har jeg sloss med norske myndigheter for å få et hus til «Ra». «Til tross for at jeg ville bygge for egne penger på museets egen tomt var «Ra» nesten ødelagt da de høye instanser endelig ga sitt samtykke. Så vel sovjetrussere som amerikanere, briter og tyskere står i kø for å overta «Tigris» når jeg ikke lengere har bruk for sivkjempen. Og jeg skulle tro at også Iraks myndigheter gjerne vil ha skuta under tak som et ledd i presentasjonen av sumerisk og babylonsk kultur.

Etter den kamp jeg har hatt med mitt land tviler jeg på at «Tigris» vil havne på museene på Bygdøy når ferden en gang er over,» sier Heyerdahl.

SMÅTT OG STORT FRA SISTE MÅNED

AKP(m-l) som alltid har betraktet norsk politi og rettsvesen som bitre motstandere søker likevel støtte i disse instanser når de finner det for godt.

De sarte, små vesener i partiet har nå gått til anmeldelse mot «Verdens Gang» for ærekrenkende uttalelser i forbindelse med sabotasjen mot Oktoberbokhandelen i Tromsø.

Avisenes leserpalter har siste måned kommet med sterk kritikk mot Ungdommens Radioavis som har en hørlig slagside til venstre. En lytter, den 17 årige Knut Sunde, angriper Erling Lægred & Co. for diktaturreportasjene. — Felles for disse programmene er, — sier han, — at de alle har kritisert bare én type diktatur, nemlig fascismen. En må få inntrykk av at den

eneste form for diktatur er den fascistiske. Har det aldri slått Lægred & Co. at det også finnes noe som heter kommunisme (som anvendes i bl. a. Cuba og Kambodsja) hvor undertrykkelsen er like stor?

Det er fint at det opplyses om politikk, men en *allsidig* informasjon etterlyses. —

Vi hører så mangt. Nå vil en rekke gymnasiaster slutte seg til Hinduismen eller buddhismen for å slippe religionsfaget i gymnasen.

Religionsfaget er obligatorisk også for dem som er utmeldt av statskirken, men man kan fritas hvis man er medlem av et ikke-kristent trossamfunn. Aksjon Ut av statskirken har mottatt mange henvendelser fra gymnasiaster som akter å benytte seg av den-

ne mulighet for å unngå religion som fag.

Sosialistisk Venstreparti og AKP(m-l) laget ris «til egen bak» da de satte igang rabalderet mot Georg Farre og Tor Petter Hadland i Oslo Sporveier.

Ti aktivister er den siste tid oppsagt eller suspendert for de samme forhold, bare med den forskjell at det er folk fra ytterste venstre det denne gang går ut over. Vi bør vel tilføye at det i disse tilfeller kan føres bevis for kvalm og uro på arbeidsplassen, og at det er LO-grupper som har forlangt dem fjernet.

I den veldokumenterte britiske boken «KGB» finner vi an-

Total norsk kapitulasjon i Barentshavet

Det var — selvfølgelig — i form av å slippe sovjetiske Reulf Steen og Jens Evensen som kom ut på topp og fikk truet igjennom Barentshavavtalen med Sovjetunionen. Det er kjent nok at Nordli og en del andre medlemmer av regjeringen hadde sterke betenkeligheter, men politiske dampveivalser som Steen og Evensen stopper ikke for den første hindring i terrenget.

Skyld i dette har også en del meget kortsynte fiskerorganisasjoner, som har vært ute etter «ro og orden i området straks». Er det helt likegyldig hvilken form for «orden» det er; bl. a.

i form av å slippe sovjetiske fiskefartøyer inn på et flere titusen kvadratkilometer stort havområde som under tidligere forhandlinger har vært ubestridt norsk?

Hva den norske regjering har fått erfare, er at herrerne i Kreml er håpløse å forhandle med. Når de har bestemt seg for å utvide sitt maktområde på land eller sjø, spiller det aldri noen rolle hva en liten, tilgrensende nasjon har å innvende. Når Evensen i sin tid uttalte at dette var den beste avtale det var mulig å få, så var han både trett og deprimeret for «orden» det er; bl. a.

(Forts. side 6)

Carter glemmer China

Vi ser muligens slutten på en epoke.

Carters menneskerettighetskampanje er etter alt å dømme på retur.

Det ser ut til å ha gått ubemerket hen at han ikke har ofret menneskerettighetene i Kina noen som helst oppmerksomhet, til tross for at den såkalte Folkerepublikken er verdens største land. Det finnes ikke en setning som indikerer at Carter misliker den gjengen av gamle menn som fortsetter å styre 800 millioner kineseres tanker og handlinger.

Blant disse 800 millioner finnes en stille drøm om menneskerettigheter, en drøm som man unngår å snakke om i de internasjonale diplomatiske kretser.

Dette er ikke mindre enn en skandale. Den forfølgelsen som

det kinesiske folk er utsatt for er så enorm, så forferdelig, at det uunngåelige er skjedd: Vi er blitt vant til det.

Hvis Hitler hadde henrettet den jødiske befolkningen på en annen måte enn det han gjorde — la oss si ca. 5 prosent hvert år istedenfor et kortvarig program over tre år — og han attil på til hadde vunnet krigen, ville det i dag ha eksistert amerikannere som hadde forsvart Hitler, Det ville ha vært poeter så vel som prester blant dem.

Mao og maoismen har forbrutt seg mot alle vestlige idealer, har satt seg ut over enhver menneskelig lov. Til tross for dette finnes det i dag mennesker som forsvarer den.

International Herald Tribune

gitt agentnavnet Vladimir Kosov.

Det sovjet-russiske telegrambyrået Tass's korrespondent i Norge har samme navn, og det er sansynlig at vårt land nå er belemet med en av kommuniststatenes dyktigste agenter.

Også den tidligere Tass-korrespondent i Norge, Zotin, var tilknyttet den sovjet-russiske etterretningsorganisasjon, og ble skyssset ut av landet i forbindelse med spionsaken mot Gunvor Haavik.

Til slutt i denne spalten: en liten historie fra en skoleklasse nordpå.

Læreren: — Dere vet hva en «Prügelknabe» er? —

Per er den eneste som rekker hånden opp:

— Det er en som får skylden for alt som er galt? —

— Helt riktig, Per. Har du kanskje vært en Prügelknabe? —

— Nei, men fatter'n var medlem av NS. —

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:
ROLF CHRISTIANSEN
 assistert av en redaksjonskomité.

Vi må gjøre mer

Man skulle tro at bøker om seierherrenes krigsinnsats ikke lenger er noen mangelvare. Like fullt er det en kjensgjerning at årets bokhøst omfatter flere slike arbeider enn på mange år. Det bør være en vekker for oss som arbeidet aktivt for Norges sak gjennom okkupasjonsårene — men altså ikke på seierherresiden.

Det er sannsynlig at fremtidens oppfatning av okkupasjonstidens historie et godt stykke på vei vil bli preget av det som i disse år kommer på trykk, og det er da vondt å tenke på hvor lite av våre opplevelser, erfaringer og meninger det er som er kommet i boks form eller er trykket på annen måte. Det er en balanse så skjev at en nesten kunne fortvile, for uansett hva man har gjort for å redusere vår innsats, så var det likevel vi som gjennom fem okkupasjonsår hver eneste dag slet for å få samfunnet til å funksjonere og for å få vårt folk gjennom påkjenningsene med liv og helse i behold.

Sammenlignet med hva seierherrene har å operere med, er våre muligheter og ressurser forsvinnende små. Desto mer grunn er det til å støtte aktivt opp om de redskaper vi har, nemlig Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO) og «Folk og Land». Både INO og avisen har hatt fremgang de siste år, men begge steder burde arbeidet trappes betydelig opp. Flere medlemmer, flere abonnenter og flere penger må til.

Tenk nøye etter hva du kan gjøre for å styrke vår felles sak.

Barnehagene og den kristne formålsparagraf

Hadde NS bestått idag ville partiet gått sterkt inn for en kristen formålsparagraf i barnehagene.

Vårt parti vernet om kristendommens grunnverdier, og ville vært programforpliktet til det.

At en slik formålsparagraf er nødvendig viser et oppslag i dagens nummer av — Folk og Land — hvor vi påviser AKP(m-l)s infiltrasjon i barnehager og kommunale ungdomskubber. Kynisk utspekulert skal våre barn utsettes for en kommunistisk snikpolitikk som senere kan gi seg uhyggelige utslag.

I en stresstid hvor både mor og far er ute i arbeidslivet er det en kjensgjerning at de ansatte i barnehagene ofte står i nærmere kontakt med barna en foreldrene gjør det. Dette viser ansvaret førskolelærerne og leklederne har.

Ved å slippe til ungdom uten kvalifikasjoner i disse jobber gjør myndighetene AKP(m-l) en kjempetjeneste som partiets sentralledelse nå viser seg å utnytte.

JEG ER SKUFFET OVER NS-FOLKS TAUSHET

EN UNGDOMS FØRSTE MØTE MED POLITIKKEN

Et par år etter krigens slutt gikk en guttunge på skattejakt hjemme i Vikedal.

På loftsrommet lå stablet bunkevis med gamle nedstøvete bøker, og i en krok sto en pappkartong sirlig surret med rødt papirbånd.

Med et barns naturlige nysgjerrighet måtte guttungen finne ut hva som skjulte seg i den mystiske esken, og ved et krafttak slet han av båndet og løsnet lokket.

Det var som han hadde funnet en av Faraos skatter. Stum av lykkefølelse plukket han frem tyve gullglinsende gjenstander. Store og små, runde og firkanterete. Merker og medaljer i de fineste røde og gule farger.

Det største merket satte han på brystlommen sin, før han stolt dro på handelslaget for å vise frem den flotte skatten.

En halv time etterpå kom han hjem til moren. Blodet fløt fra nesen, og det ene øyelokket svulmet.

— Dette var mitt første møte

med politikken, — forteller Olav Øvreseth til «Folk og Land». — Jeg hadde jo ingen peiling på NS og de mange partimerker. Mor fortalte meg aldri noe om krigen. Aller minst om fars aktivitet i NS fra partiets start til fredens dager. Det var liksom tabu å snakke om far i familiekretsen.

Mange år etterpå reiste jeg til sjøs. Min interesse for «skatter» var fortsatt levende, og under trampfarten rundt i verden kjøpte jeg opp og samlet på alle nasjoners krigsmedaljer. Til slutt hadde jeg vel Skandinaviens største og mest sjeldne samling.

Etter hjemkomsten til Norge hadde jeg en del av medaljene med meg opp på en restaurant i Stavanger, der jeg skulle spise middag. Jeg satt nettopp og studerte den tyske vinterkrigsmedalje (istappen) da to menn fra Vikedal kom bort til bordet mitt.

De var animerte og temmelig aggressive, og da de i samtalens løp kalté far for en ussel landssviker sprakk jeg fullstendig.

Sterk og kraftig som jeg alltid har vært ga jeg dem en omgang juling som de vel ennå ikke har glemt. Stoler og bord, tallerkener og glass fløt omkring i det store lokalet, og de pyntelige gjester flyktet i panikk.

Sykebilien hentet mine to sambygdinge, mens politibilen hentet meg.

På grunn av min lave alder og andre formildende omstendigheter fikk jeg bare fem hundre kroner i bot for spetaklet, og i en stille stund flere år etterpå la jeg kvitteringen for boten på fars grav. Den var bedre enn blomster mente jeg vel.

Nå hadde jeg for alvor fått interesse for forfølgelsen av de hundre tusen landsmenn etter krigen. I Vikedal hentet jeg ned fra loftet bunkene med bøker og dokumenter. Jeg leste og studerte, snakket med NS-folk og jøssinger, og har idag en annen mening enn mange av mine venner når det gjelder forholdene under krigen.

(Forts. side 6)

Quisling ville hindre attentat mot kongen i 1945

DERFOR SENDTE HAN UT BUDSKAPET TIL NS-FOLK

I sin brosjyre: — Hva var Kristen Samling? — skriver Sundra Sand om hvor nær virkeligheten var mellom NS' idé og arbeide og Kristen Samlings kall. Denne kom tydeligst fram gjennom den avskjedshilsen som Vidkun Quisling fikk sendt ut til sine kampfeller i fengsler og konsentrasjonsleirer da dødsdommen var falt og benådningsen avslått. Ferdig med sitt historiske kall og frigjort fra sin politiske oppgave skrev han følgende ord: «— Oppfør dere slik at hele det norske folk må bli glad i dere. Les Johannes Evangeliet og særlig fra 14. til 17. kap., for der vil dere finne sannheten. Arbeid for Guds rike.»

Sundra Sand kan idag fortelle den spesielle bakgrunn for dette budskap:

— Etter at dødsdommen over

Vidkun Quisling var falt ble det slått opp en rekke plakater rundt omkring i Oslo. I teksten gikk det frem at hvis Quisling ble skutt måtte også kong Haakon dø. Plakaten var tydeligvis en provokasjon for å piske stemningen ytterligere opp mot oss NS-folk, og en nær venn av Quisling gikk derfor til Møllergaten 19 for å få hans reaksjoner og eventuelle appell mot mordanslag på kongefamilien.

Quislings venn hadde en skriftlig fremstilling av saken som han ville levere Vidkun Quisling, men da han kom frem til Møllergaten 19, og søkte fengselspresten om besøkssamtale, ble han istedet sperret inn på et sideværelse. Her beslagla presten brevet.

Da vennen etter et par timer fikk forlate fengselsområdet lød

avskjedsord: «Enhver handling fra Quislings side som kan stille ham i et godt lys blandt nordmenn, må avvises.»

Vidkun Quislings hustru, Maria, ble nå satt inn i saken, og under et besøk hos sin mann kom hun inn på situasjonen. For ikke å bli avbrutt av vaktene snakket hun russisk, som jo også Quisling behersket perfekt. Det var under denne samtale at Quisling fikk formidlet sitt budskap ut til alle hans mange kampfeller. —

Fra dødscellen skrev Vidkun Quisling flere hilsener. Et «politisk testamentet» ble funnet etter hans død, mens derimot hans inderlige takkebrev til NS-folk og frontkjempere fortsatt befinner seg hos norske myndigheter.

NÅ FORFALLER BLADPENGENE FOR DE FLESTE

Sammen med dette nummer følger en postgirotalong for innbetaling av bladpenger for 1978.

Det er en glede å kunne fortelle at vi heller ikke ved

dette årsskiftet vil forhøye kontingenten, noe som skyldes den større oppslutning om bladet både i form av flere lesere og flere og større bidrag. Dette vil si at års-

abonnement fortsatt koster kr. 40,— og halvårsabonnement kr. 20,—. Ønskes bladet i nøytralt omslag, blir det et tillegg på kr. 10,— pr. år eller kr. 5,— pr. halvår.

For bladpengene lover vi beltnummer slik som nå i som vanlig ti nummer neste 1977.

Det skulle være en fordel for oss om flest mulig forbedre, kan det ventes eks-nyet sitt abonnement allerede før nyttår.

Chr. Michelsen i 1927: DET TRENGS EN NASJONAL SAMLING TIL VERN MOT DEN RUSSISKE KOMMUNISME

«Vi har også rett og plikt til å stå sammen, hvis de herrer som søker sine idealer i Moskva, kommer og sier at de vil ødelegge våre heimer og vår ungdom.»

Det er forunderlig hvor ofte en avdød stor manns ord årtier etter kan eie den samme levende kraft og manende appell i sin tyngde. Det er som om man på ny kan se ham stige opp på podiet for med den glød og inspirasjon som tennes av oppriktig fedrelandskjærlighet, å vekke folket til samling i en kritisk tid. Hør bare hva han sa på det overfylte, politiske folkemøte i Bergen for over femti år siden. Ord som var aktuelle i 1940. Som de er det idag. Hør:

Kan Moskvas voldspolitikk virkelig finne gjenklang i vårt land?

Jeg har i den seinere tid så ofte gått i mine egne tanker og forsøkt på å forklare meg hvorledes importen av den russiske kommunisme her i landet kan psykologisk forklares.

Jeg erkjenner at jeg er blitt stående med et eneste spørsmålstegn. Det henger så forferdelig lite sammen med vår folkekarakter. Visstnok er vi et stridbart folk, visstnok førte vi i oldtiden alle de borgerkriger vi bare kunne når vi ikke hadde andre å slåss med, og visstnok henger der i vårt folk nokså megen eventyrtrang. Vikingebloedet og meget annet gjør at alt som er over evne og alt som ligger utenfor det almenlige tiltaler vår fantasi. Men det er ikke tilstrekkelig til å forklare fenomenet. Heller ikke krigstiden på den ene side og etterkrigstiden på den annen med sitt materialistiske livssyn, med sin jobbing,

med alt dette som fulgte med av stygt eller i alle fall mindre pent, i den tid. Men alt dette har framstilt seg for ungdommen som en gjennomgående mangel på idealitet. De har hatt en trang til å fylle sitt sinn med noe som lå litt høyere. Det har vært en naturlig trang til idealitet som opprinnelig har ført dem opp i disse idealer og da særlig i kommunismen.

Og så, mine damer og herrer, opplever vi et annet trist syn. Det er at et annet stort politisk parti, det norske venstreparti, som vel, det må jeg få lov å si, har store og hederfulle tradisjoner i vårt folks liv, at dette parti virkelig lar denne kommunistiske bevegelse få lov til å vokse fram som en bevegelse som man skal kurtisere, hvis stemmer man kan bruke, og som man til og med hjelper ved å sette dens ledere i meget ansvarsfulle stillinger.

Ingen lefling med kommunismen

Det er en lefling og en unnfalldenhet av den art at vi kan være fristet, i alle fall har jeg vært det, til å spørre seg selv:

Er de virkelig dette borgerkap så dekadent, er det kommet så langt at det virkelig av bare simpel unnfalldenhet finner seg i å føre en slik politikk. Dere skal huske på at de gamle kulturer, den antikke kultur, ble ikke slått ned av hverken krig eller barbarer, det var ikke det som ødela den. Men Romas kultur sank i grus mens borgerne gikk omkring på gata og jobbet, den ene gikk til sitt åkerbruk, den annen gikk til sitt kjøpmannskap. De gikk der og ante ikke faren, de gikk der og så lett og overlegent på livef, og folket forsumpedes innenfra og

til syvende og sist sank denne kultur i grus.

Jeg har spurt meg selv i denne tid: er det en liknende oppløsningsprosess vi går i møte. Er der så megen svakhet, så megen lefling, så megen partisinn, så lite mannsmot i vårt folk, at det virkelig i lengden lar seg by dette. (Bifall.)

Kommunismen har ingen ting med frihetsbevegelse å gjøre

Vi har en klasseforskjell i dette land som er kanskje mindre enn noe annet sted. Vi har en bondebefolkning som har sine røtter i fast gammel nasjonal jord. Vi har en sjømannsbefolkning og en fiskerbefolkning. For hvem friheten, friheten til innen sin bestemte grense å øve sin gjerning og sitt yrke på den måten som tilfredsstillende dem best, er noe av det de setter aller

Samlingstanken stor og fager, er det som du til oss bringer. Dine ord på eterens vinger over hele landet drager. Valgets klokke kalle, kime. Nordmann, kjenn din skjebnetime!

Johan Nordahl-Olsen

mest pris på. At en skal gå til Moskva for å hente inn en metode og lovform som visstnok passer i Moskva, — det er tsarismen på en annen måte. Det russiske folk har vært mishandlet gjennom generasjoner av tsarismen og overklassen. Det ble holdt nede på alle mulige måter. Så lærte Lenin knepene av tsarismen, og han tok selv og agerte tsar, og han innførte sitt system, og tvangen for de russiske borgere er i dette øyeblikk fullkommen likeså stor som den noensinne har vært under tsarismen. Den har ingenting med frihetsbevegelse å gjøre, ingen ting med de krefter som skulle kunne begeistre en ungdom. At dette kan gå i Russland er ikke urimelig, men at en virkelig mener at her skulle være jordbunn for denne lære, at dette skulle være noe for det norske folk, har alltid stått for meg som noe ganske uforståelig. eg håper at likesom krigsperioden ga oss mange epidemier, er dette også en åndelig epidemier som er kommet. Det er en etterkrigssyke som har grepet store deler av vårt folk. Jeg har det sikre håp at den sunne sans atter vil komme til å reagere og at den sunne sans atter skal vise oss et folk som forstår at våre framskritt og vår framtid må bygges på nasjonal grunn.

Den må være i pakt med våre beste nasjonale tradisjoner. Den må være lydhør for våre nasjonale instinkter, og den har intet å gjøre med russiske metoder. (Bifall.)

Den nasjonale samling

Den vil og den må komme.

Når et folk står slik som vi faktisk står for øyeblikket, gjelder det sannelig at man tar seg sammen, at man lar de forskjellige partiinteresser og partiensyn vige for de store linjer. Vi som føler at vi for tiden står ved et tidsskille, og at en ny tid er i ferd med å holde sitt inntog, enny tid som i mange ting vil omforme alle våre samfunnsvilkår, vi vet at denne nye tid og dette nye tidsbilde ennå ikke har tatt sin faste form. Vi vet ikke hvorledes den endelige form vil bli. Vi bare føler at den nye tid er i anmarsj, og at den nye tid vil kreve sine former.

Men enten den nye form blir den ene eller den annen, er det ingen tvil om at den gamle kampstilling for chauvinisme mellom folkene må avløses av noe ganske annet, av solidaritet mellom alle folk. Den må avløses av dette nye prinsipp som sier at no må vi alle forsøke på å arbeide sammen her i verden, skal ikke hele eller iallfall det gamle Europa bli en fattigstue. Det blir kanskje nødvendig. Vi må se og forstå at de fleste av de samfunnsønder som kan repareres, de skyldes politiske, sosiale, økonomiske og religiøse

motsetninger. Det skyldes en kamp mellom alle disse motsetninger som tilspisser seg og utarter på den aller urimeligste måte, fordi menneskene ganske glemmer den store sannhet om alle menneskelige interessers solidaritet.

Men det som utvilsomt er tidsbølgen, som er den nye tid som kommer utenfra, det som blir den nye moral og den nye tids oppgaver mellom folkene, skulde det være ubrukelig når det anvendes på vårt eget folk? Skulde vi kunne samarbeide med alle dem derute om felles oppgaver, men ikke samarbeide med partiene i vårt eget land, fordi vi er stivnet i noen gamle partiorganisasjoner, i noen gamle partiogrammer, der som program betraktet ikke er verd det papir de er skrevet på. (Bifall.)

«Der kan komme en tid igjen —»

Der kan komme en tid hvor der blir stillet de samme krav. Der kan komme en tid hvor det skal vise seg at vi alle må stå sammen, vi må oppgi våre særmeninger, vi må ikke henge oss hverken i programmer eller annet. Vi må se å redde denne skute så godt vi kan. Vi har ikke vunnet vår politiske selvstendighet før i 1814 og så gjennom en lang, tung kamp i mange år hen til 1905 for at vi no skal miste den igjen på en måte, for at vårt økonomiske liv skal bli således at vi ikke lenger blir et selvstendig folk, at vi låner og låner opp over ørene hos ut-

(Forts. side 6)

Om å hedre et geni

Et nødvendig og smertefullt sengeleie gjorde at jeg igjen strakte en arm bort i bokhyllen for å finne litt gledens budskap i sengen, og Hamsun ble min trøst enda en gang. Tilfeldig trakk jeg frem hans siste og noe merkelige bok «Paa gjengrodde stier».

«Man gjør det bare for at puste med noget, mine Hænder er ledige og min Hjerne oplagt til Paafund.»

Å, hvor det er fint igjen å få underfundige ord fra ham. Jeg ber i en ny henrykkelse for dette vårt store geni, om det ikke nå snart er på tide å skaffe oss et synbart minnesmerke over den-

ne vår største dikter (jo, det er mine ord...). Vi vet vi kan skaffe midlene, vi vet hva en planlagt innsamling kan resultere i. Hamsun fraba seg et slikt arbeid i levende live, og de gode byster av Vilhelm Rasmussen og Gustav Vigeland er ikke nok for oss. Kunstnerne vil sikkert selv med stor glede se hen til en slik oppgave, og Gyldendal, hans forlag, vil sikkert med sin erfaring i PR kunne lage den rette folkestemning for å skaffe et hederlig beløp til reisningen av et verdig Hamsun-monument.

Knut Spange
i «Aftenposten»

De kom til oss om natten

Herr redaktør!

Lever Nicodemus ennå? Ja, så sannelig! Det har vi NS-folk fått erfare. Under okkupasjonen ga det seg utslag på forskjellig vis. Våre venner jøssingene snakket hyggelig med oss når vi arbeidet på samme kontor, men hilste ikke på oss når vi møttes på gaten. De kom gjerne til oss «om natten» for å spørre om vi kunne hjelpe noen av deres kjære som satt inne til å komme ut — helst straks.

Men etter okkupasjonen da freden «brøt løs» og vi gjerne ville ha hjelp av dem, nektet de konsekvent når de ble innkalt som vidner overhode å ha hatt noe med oss å gjøre.

I alle disse år etter 1945 er det ikke tall på alle dem som

«i stillhet» har kommet til NS-folk og bedt om tilgivelse for sin adferd. Ja til og med opp til høyeste hold blant dem som var med og dømte oss hardest, er det kommet uttalelser om at de angret på sin hårdhet og at de idag ikke kunne tenke seg å gjøre noe slikt.

For noen år siden hadde jeg en samtale med en gammel venn, en høyesterettsadvokat som nu er gått bort. Han hadde vært med å dømme mange NS-folk og opptrådte som aktor i flere «store» saker. Da jeg forlot hans kontor etter et hjertelig samvær, sa han følgende: «Du skjønner at hele feilen er den at vi ikke snakket med dere under okkupasjonen». Ja, hvem forbød det?

Victoria

Historieprofessor Sverre Steen: «Landssvikoppgjøret har neppe skapt varige motsetninger her i landet»!

At selv dyktige faghistorikere er ute av stand til å gi selv et tilnærmet objektivt bilde av den tid de lever i, er professor dr. philos. Sverre Steens nyeste bok «Frihet og liv er ett» et glimrende bevis for. Her opplever vi påny eventyrets helter og skurker, en sort- og hvitmaling der omtrent enhver nyanse er forsvunnet. I hvilken grad han har tapt kontakten med virkeligheten, viser hans sluttkommentar i avsnittet om «landssvikoppgjøret, der det heter at det «neppe har skapt varige motsetninger i landet». Hvor feil han tar, bevises allerede av det faktum at denne avis kommer ut, mer enn 32 år etter krigens slutt. Titusener av nordmenn, deres barn, barnebarn og annen familie føler fremdeles dette «oppgjøret» som et sviende sår og en hjerteskjærende urett.

Ellers kommer Sverre Steen i noen tusen overflødig enn å unnskade for å avsløre seierherremyndighetenes umenneskelige innstilling ved å hevde at de mente «det var bedre å granske

enn at en uskyldig måtte lide, men i forhold som angår oss, er jo så mange ting snudd på hodet.

Når det gjelder okkupasjonstidens historie, er Steen gjennomgående så uhistorisk som vel mulig, og det er svært typisk når han uten innvendinger sluker den mer enn tvilsomme «Elverumsfullmakten», at han så godt som ikke omtaler og slett ikke kommenterer kapitulasjonsavtalen som ble inngått i Trondheim 10. juni 1940, og at han er istand til gjentatte ganger å påstå at Quisling var den onde og aggressive, som måtte holdes

(Forts. side 7)

Folk stemmer på partinavnet, ikke på programmet

Herr redaktør!

Det er meg ufattelig med de borgerlige partiers klagesang etter valget. Det verste som kunne hende de samme partier var hvis Arbeiderpartiet hadde tapt. Derfor har jeg den tro at når Arbeiderpartiet ikke bare beholdt sine stemmer fra forrige valg, men også gikk frem, ja, så skyldes det, ved siden av SV-velgerne, at en del kloke borgerlige plasserte sine stemmesedler til fordel for nevnte parti.

Vi hadde en del år her i Norge med farlige arbeidskamper som hadde karakteren av opprør og borgerkrig. Arbeiderpartiets

ungdomsfylking hadde mobilisert alle bakgårdens skarer med hva de kunne finne av stein og sjofle våpen. Kfr. Menstadslaget. Hva var grunnen til dette? Hva var grunnen til generalstreiker og vanlige streiker, slag i slag, demonstrasjoner, uroligheter, hyl og hele massens onde øyne?

Arbeidsløsheten etter første verdenskrig var en av grunnene. Tilfeldigvis var regjeringen borgerlig, men tenk om det hadde vært en Arbeiderparti-regjering? Da ville all denne uro ikke forekommet, fordi dets egen regjering selvsagt er ufeilbar. Men det var ikke bare fordi vi den gang

hadde en borgerlig regjering. Arbeiderpartiets program var den gang helt igjennom revolusjonært og fikk penger fra Moskva til sin valgkamp. Dette ble jo klarlagt, og det skal vi ikke komme inn på.

Bortsett fra AKP's pøbelstreker har vi nå ro i landet. Det skyldes Arbeiderpartiregjeringen. Vi behøver ikke frykte langvarige streiker eller arbeidskamper. Det er et gode vi skal søke å verdsette. Husk at det som en Arbeiderparti-regjering kan tillate seg å gjøre, det vil de store skarer arbeidere rolig tole-

(Forts. side 7)

Skal våre barn oppdras til «gentlemans-forbrytere»?

Herr redaktør!

Fra tid til annen dukker det i TV opp episoder av en forunderlig engelsk serie. «Raffles» heter den og handler om en «gentlemans-forbryter» som i hver episode med stort hell klarer å lure sine ofre. Moralene er kort og godt at det er hyggelig når forbrytelse lønner seg.

I den siste episoden jeg så, prøvet «helten» Raffles å forklare forskjellen mellom en vanlig simpel tyv og ham selv. Hør bare: Den simple tyven stjeler alt han kan få lagt hendene på, mens «gentlemans-forbryteren» bare stjeler det som er nødven-

dig for å leve på en skikkelig måte og for å kunne betale sine regninger! For en ideell filosofi for labaner og dovensabber: Leve godt skal jeg selvfølgelig, og kan jeg ikke skaffe penger på annen måte, så stjeler jeg dem. De stadig hyppigere bank- og postkontorran er vel ellers ikke noe annet enn denne filosofi satt ut i praksis.

Her får NRK kjenne sitt ansvar. Serier som «Raffles» slukes ukritisk av barn og andre umodne individer. Fjern «Raffles» og lignende utvekster fra programmet!

Husmor, Ulefoss

Staten stjeler våre lønninger

Herr redaktør!

Et eller annet internasjonalt institutt har sittet og regnet ut at norske arbeidere og funksjonærer har de nest høyeste lønninger i verden. Det kan kanskje være sant hvis man tar utgangspunkt i hva vi teoretisk tjener. Men når saken er at stat og kommune tar fra oss adskillig mer enn vi får beholde og øser milliardene ut til unyttige formål i inn- og utland, da blir bildet et ganske annet. Sannheten er at den brede masse av norske arbeidende mennesker har store vanskeligheter med å få endene til å møtes, og at vi i dag f. eks. må vise den ytterste sparsomhet når det gjelder matvarer dersom vi skal greie oss. Hvis

noen tror at en vanlig norsk barnefamilie fråtser i biff, stek og andre gode ting, så må de tro om igjen. For svært mange av oss fortøner slikt seg som ren luksus, noe vi bare kan tillate oss ved sjeldne og helt store anledninger.

Å nei, dagens ødeland, det er stat og kommune. Mens man varsler resignasjon og vanskelige tider for folket, presenterer staten et sterkt oppsvulmet 100-milliarders-budsjett med nye avgifter og økninger i den direkte skatt. Med en prisøkning på nærmere 10 % vil du likevel måtte betale mer skatt om du neste år ikke tjener en rød øre mer enn i dag, og så kommer

(Forts. side 7)

OM PERNILLES BEKLEMTHET — OG LITT TIL

På grunn av et lengre reise-fravær har Pernille denne gang ikke kunnet levere sitt vanlige kåseri. I stedet bringer vi denne kommentar til hennes forrige.

Herr redaktør!

Månedens Pernille er i Folk og Lands oktobernummer noe beklemmt over sin egen (og andres) lille innflytelse på landets styre og stell. Den innskrenker seg, mener hun, til de knappe sekunder da hun lar sin stemmeseddel falle ned i valurnen.

Jeg tror hun tar feil for egen del. Hennes innflytelse er nok større enn som så. Tenker hun ikke på den nyttige og samfunns-gavnige gjerning hun utøver — måned etter måned — i Folk og Land?

Selv er jeg nylig blitt leser av bladet. Det har bragt meg ny

kunnskap om spørsmål som har opptatt meg i årevis: NS' holdning under okkupasjonen — og den forfølgelse som ble satt igang etter mai 1945 har fått meg til å se den åpenbare urett som er begått mot de mennesker jeg en gang betraktet som mine motstandere. Men også jeg var vel et offer for propagandaen og «hviskekampanjen» fra London. Der satt den flyktede regjering og de menn som hadde bragt ulykken over oss. Men dette ble — som bekjent — grundig tilslørt, og er vel neppe kjent av flertallet ennå. Først etter inngående studier i de senere år har jeg selv fått et ganske annet og mer nyansert bilde av forholdene. Men jeg må ha hatt en viss følelse av at det ble begått urett mot en del av det norske folk allerede under okkupasjonen. Jeg husker en interessant episode: Jeg var sommeren 1943, 16 år gammel, underveis til ferie ute ved fjorden. Til

lesning på bussen kjøpte jeg «Fritt folk». Det var artig å legge merke til hvor ensomt det ble rundt meg ombord i bussen. Folk flyttet seg så langt unna som mulig. Min venn rødmet en smule, men holdt seg tross alt trofast ved min side. Kanskje var det en guttestrek, kanskje var det — ubevisst — noe ganske annet?

Imidlertid glemte jeg fort hendelsen. Unge mennesker har så mange ting fore, og det var — når det kom til stykket — sikkert bekvemmeligere å holde til på flertallets side.

Disse refleksjoner gjør jeg etter å ha lest Pernilles lille hjertesukk. Hennes innsats er større enn som så! Ikke i sak bare har hun innflytelse. Måned etter måned virker hun — og meget av det hun skriver, går sikkert ikke upåaktet hen. Hennes velskrevne artikler er noe av det jeg setter størst pris på blant all min lesning.

Derfor har jeg vel følt det sånn at hun bør få en liten hilsen på dette vis. Det er vel ikke ofte skrivende folk får respons på det de skriver. Kanskje kan det virke oppmuntrende på henne, hvem vet?

Iallfall er det med slike mennesker som Pernille man føler samhörighet. Kjære Pernille! De behøver ikke føle Dem beklemmt. Jeg tror De virker med positive resultater i kjølvannet. Lykke til med de fremtidige kåserier. For hva sier ikke Henrik Wergeland:

Intet, fruktløst og forspilt er der hensikt i dets indre, slenges ut det enn så vilt.

«Følge kallet» heter diktet verselinjene er hentet fra. Gjør det, kjære Pernille! Gjør Henrik Wergelands ord til rettesnor for deres arbeide med pennen! Det er i det hele tatt ting som tyder på at

Folk og Land har hatt — og vil ha — sin virkning og store betydning. Om bare få lytter, er det «nok», stadig ifølge Wergeland. Før eller senere vil en yngre generasjon komme til å se annerledes på tingene. Kanskje kommer også oppreisningens dag, da en vesentlig innsats under okkupasjonen blir forstått, akseptert, ja, endog påskjønnnet.

Det er sant at det begynner å haste; tiden står ikke stille. Man blir eldre med årene, og kanskje mer pessimistisk. Men les hva vår fremste historiker, professor Sverre Steen, skriver i sin nye bok «Frihet og liv er ett» om mange NS-folks gode motiver. Og selv om uttalelsen hans nok drukner i veltlyggede meninger ellers, er den vel et lyspunkt?

Altså: Friskt mot! Det nytter! Det MÅ nytte!

Vennlig hilsen
— en beundrer

Disse folk bør få prøvenummer av «Folk og Land»

Til «Folk og Land, postboks 7157 — Homansbyen, Oslo 3.

De jeg har ført opp nedenfor, sympatiserer med vår sak og bør få prøvenummer av avisen i nøytralt omslag:

1. Navn: .....

Postadresse: .....

2. Navn: .....

Postadresse: .....

3. Navn: .....

Postadresse: .....

Har du flere navn eller hvis du ikke vil klippe i avisen, så skriv dem opp på et vanlig brevark. Vennligst send alle lister i lukket konvolutt.

Står Sovjet ...

(forts. fra side 1)

Curiel har vært leder av det forbudte egyptiske kommunistparti. Han ble fengslet under kong Faruk og landsforvist av Nasser. Han har bodd i Frankrike siden 1952. I Algerie-krigen slutning 1962 ble han fengslet fordi han støttet FNL.

Han er fetter til Georg Blake, den engelske agent fra Secret service som arbeidet for KGB. Georg Blake ble i 1962 dømt til 42 års fengsel som Sovjet-spion, men flyktet fra fengslet i London. Han bor nå i Moskva.

Parisbladet France Soir skriver at franske politifolk er overbeviste om at også den sydamerikanske terrorist, Carlos, er innblandet i Schleyer-Baadersaken. Carlos er utdannet som terrorist av KGB i Moskva.

Barna skal ...

(forts. fra side 1)

sjoner. Flere er heller ikke mors beste barn og kommer i konflikt med politiet i ansettelsestiden. For kort tid siden ble således en lekleder dømt til lang fengselsstraff for vold mot — klassepurken — og grove tyverier.

Slike forhold er en belastning for skikkete og skikkelige barnehageansatte som i en årrekke har jobbet i etaten uten tanke på politisk virksomhet. Mange av disse søker seg nå andre stillinger.

Rødt «tribunal» ...

(forts. fra side 1)

med den portugisiske kommunisten Otelo Carvalho, som var meget nær ved å gjøre Portugal til et sovjet-diktatur, og som mange mener er en velskolert KGB-agent. De andre i «tribunalet» er stort sett av samme ulla, bare iblandet et par-tre «nyttige idioter».

Vitnene i disse hetsforestillingerene er nøye utplukket for å gi et fullstendig ensidig bilde av forholdene i de land som «anklages». Oftest er de profesjonelle medarbeidere i venstre-ekstremistiske partier av forskjellige slag.

Denne gang er det altså rød terrorisme som skal forsvares.

ANNONSE

HVORFOR BLE DE NS-MEDLEMMER?

Jens Bjørneboes roman «Under en hårdere himmel» kommentert av Kjell Aspaas. Heftet (24 sider) fritt tilsendt mot kr. 5,— i ubrukke frimerker fra Kjell Aspaas, Frognerhagen 13, 3700 Skien. Mitt forlag.

REISER DE GJENNOM NORD-TRØNDELAG?

Holmset Pensjonat, beliggende ved riksv. 17, midtveis mellom Steinkjer og Namsos: Et sted for ferie og overnatting. Rimelige priser, Heimtrivelegt og godt stell. Åpent hele året. Vi har også campingplass, hytter, caravanplass og mange muligheter for friluftsfolk. Velkommen for kortere eller lengre opphold. Post: 7823 Sjøåsen. Tlf.: Namdalseid 906.

At Galtung hører hjemme i denne gjengen, viste han bl. a. ved sin opptreden i svensk TV for noen uker siden der han ga uttrykk for at de tyske terrorister nå måtte trekkes aktivt inn i det politiske liv og gis anledning til å arbeide for sine idealer på legal måte. Som om ikke den utveien sto dem fullstendig åpen før de satte igang sin blodige og hensynsløse terrorisme.

Jeg er skuffet ...

(forts. fra side 3)

Jeg er levende interessert i INO's mange oppgaver og abonnerer på «Folk og Land». Både instituttet og avisen gjør en god jobb i opplysningstjenesten.

Det jeg er mest skuffet over er NS-folks taushet overfor sønner, døtre og barnebarn. Sikkert vil det komme som et sjokk når disse før eller senere får høre om NS og landssvikerstemplet.

Det er ikke sikkert at de, som jeg, søker å finne frem til sannheten.»

Venn.

Pastor Ensslin ...

(forts. fra side 1)

ste venstrefløy. Man skal i denne forbindelse huske at kommunistpartiet det meste av tiden har vært forbudt. Etter at datteren begynte sine aktiviteter, har han deltatt i demonstrasjoner arrangert av «Komiteen mot isolasjonstortur og ødeleggelsesarest», en ren støtteorganisasjon for «Røde Arme-Fraksjon». Det er også helt klart at denne presten har hatt nære kontakter med advokat Croissants kontor, som var et sentrum for planleggingen av terroristaktiviteter. Croissant selv ble nylig arrestert i Frankrike og utlevert til Vest-Tyskland.

Med det første skal pastor Ensslin møte for retten for å stå til rette for hva han har sagt til den italienske marxistavisen «Lotta Continua»: At hans datter ikke begikk selvmord, men ble drept av myndighetene.

F.

Chr. Michelsen ...

(forts. fra side 4)

landet og må ta alle de konsekvenser som derav følger.

Vi må forstå at vi som har den nasjonale følelse enno noenlunde i oss, og vi som føler oss bundet til denne nasjonale jord, at her hører vi heime, at her vil vi leve, vi har også rett til å si at vi vil stå sammen hvis de herer som søker sine idealer i Moskva, kommer og vil ødelegge våre heimer og vår ungdom. (Voldsomt bifall.)

Full kapitulasjon ...

(forts. fra side 2)

mert, men også farlig nær sannheten. Kanskje er regjeringen kommet til samme stadium av oppgitthet og mener at overfor Sovjetunionen kan vi småfolk ikke oppnå noe bedre.

Men dette er en defaitistisk og farlig holdning. Ingen regjering har lov til å kapitulere på denne måten, for en kapitulasjon er det. Svære norske områder vest for sektorlinjen, altså den linje som Kreml opprinnelig hadde som sitt ekstreme krav mot vest, er nå oppgitt, mens det norske midtlinjekrav, som lå langt lenger mot øst, ser ut til å være forsvunnet ut i tåken. Det sies riktignok at avtalen er «midlertidig», men vi har bitter erfaring for at det «midlertidige» har lett for å bli svært permanent.

Peik

Folk stemmer ...

(forts. fra side 5)

rere, — men hvis en borgerlig regjering hadde gjort det samme?

Hva er det de borgerlige partier jager etter makten for? Det er da unødvendig all den stund de vet at Arbeiderpartiet for lengst har forlatt sine gamle standpunkter og nå kjemper for de samme meninger, som ble forfektet av deres «uforsønlige» fiender, det foraktede borgerskap.

Eksempler? Det er nok å ta av: *Arbeiderpartiet har*

1. forlatt republikanismen til fordel for kongetroskap.
2. fra anti-militarisme (det brukte gevær) til forsvarsbudsjetter større enn noen gang i vår historie.
3. fra mindre arbeidsytelse til større innsats og produksjon.
4. fra klassekamp til fellesprogram.
5. fra nesegrus beundring for Sovjet til allianse med USA.

Dessuten — og det er viktig: Det kan stå på valgprogrammet hva det skal være — ja, for den saks skyld kan det gjerne være hele Nasjonal Samlings program, dersom det bare står Det norske arbeiderparti på listen. Da vil ihvertfall halvparten av de som sokner til partiet alltid stemme på det.

Det er partinavnet de fleste stemmer på, — ikke på programmet.

Vårt folk fikk utvidet stemmerett lenge før det var modent til det. Det ble som negrene i sør-statene plutselig stilt overfor et ansvar før de var beredt til å kunne overta det.

Jeg minnes en 1. mai i en av våre fjordbygder. Taleren holdt et tvers igjennom kommunistisk foredrag som gikk Roma midt i mot. (D.v.s. regjeringen i Oslo.) Han slaktet A-pakten og slaktet de fleste av regjeringens disposisjoner. Han var en flink taler

og gjorde de rette pauser, som innbød publikum til å klappe. Det var en vakker dag og flaggene viftet i vinden, og folk klappet vilt. Ledningen var lang, og først 12 timer etterpå da ordene hadde sunket tilstrekkelig dypt i dem, kom reaksjonen.

Gruppevis begynte de å føle hverandre på tennene: om ikke denne taleren hadde gått for langt, og tilslutt gikk hele saken opp for dem.

Jeg tipper at han ikke kommer igjen på noen år.

Vårt folk har en bred humor — når det gjelder andre. Men det har dessverre ikke tilstrekkelig humor til å se sine egne dumheter.

Eller hva sier ikke en viss mann: «Som en lenkes styrke er avhengig av dens svakeste ledd, slik er også den offentlige mening bestemt av hva de dumeste tenker.»

Boll Bolle

Stort antall ...

(forts. fra side 1)

At Sovjetunionen også har plassert sitt største hangarskip, «Kiev» på Kolahalvøya gjør ikke situasjonen bedre. Den voldsomme oppbygning av den nordlige russiske flåte og den strategiske ubåtsflåte i Barentshavet blir indirekte et større problem for Norge og gjør Norges situasjon i det internasjonale billede ennå mere utsatt.

I forbindelse med opplysningene om russernes utbygning av et avlytningssystem i Barentshavet hevdes det at Russerne sansynligvis er i ferd med å utvikle en spesiell antiubåttorpedo som forankres på havbunnen, og som avfyres automatisk når en hydrofon «hører» lyden av en fiendtlig ubåt som nærmer seg.

TYSKE FRONTSØSTRE

og -hjelpersker som den gang hadde mye kontakt med sine norske kolleger, ønsker igjen å komme i kontakt med norske front søstre, ev. med tanke på senere å møtes.

Bill. mrk. «139»
— Folk og Land —

VIL DU HA MELSOMS BØKER MED DEDIKASJON?

De som er interessert i å få Melsoms bøker med dedikasjon, kan henvende seg til redaktør Odd Melsom direkte på hans privatadresse, Oscars gt. 70, Oslo 2, men det må skje etter kl. 1700. Ring helst tlf.: 56 64 74 på forhånd og avtal tid. Bøkene selges til vanlig pris — se ann. på s. 7.

Staten stjeler . . .

(forts. fra side 5)

de økte avgiftene i tillegg. At dette delvis gjøres for å gi oss «innrømmelser» ved vårens tariffoppgjør, bare understreker hvordan staten manipulerer med oss.

Hvor lenge skal vi tåle politikere som går inn for slikt?

Funksjonær, Trondheim

Blindheims . . .

(forts. fra side 1)

... Tilbodet var opphavleg mynta på tyske frivillige.»

Kanskje det aller viktigste Blindheim gjør, er å gå til kamp mot påstanden om at Waffen SS var en kriminell organisasjon:

«Sigerherrane har prøvd å kriminalisera heile Waffen SS. ... Dette kjem av at dei som gjorde teneste i Waffen SS er gjort ansvarleg for handlingar som i hovudsak vart utførde av dei to andre hovudgreinene av SS. Mykje kjem av sjølve namnet Waffen SS, ...»

Og så noe senere:

«I Nürnberg vart heile SS stempla som ein kriminell organisasjon. Krigsbrotverk gjorde ein seg skuldig i i alle leirar. At Waffen SS skulle vere meir kriminell enn andre militære organisasjonar, er det umogleg å innsjå av det stofjet eg har gjennomgått, og samtalene med frivillige m.v.»

Det understrekes videre at Waffen SS var underlagt Wehr-

machts overkommando som en vanlig militærhet.

Blindheim trekker ellers flere steder frem at praktisk talt alle frontkjempere han har snakket med, hevder at Norge etter Trondheimskapitulasjonen i juni 1940 ikke var i krig med Tyskland, og at de derfor hadde like stor rett til å melde seg til krigsdeltagelse på tysk side som andre på engelsk. Enkelte ting tyder på at Blindheim ikke står helt fremmed for dette standpunkt.

Vi regner med at vi etterhvert skal kunne ta opp en del ting i boken som vi ikke uten videre kan akseptere, men her og nå vil vi bare nevne en ting: Har det virkelig vært nødvendig å trekke inn den store mengde navn som Blindheim her har gjort? Har han i alle tilfeller fått samtykke til det av sine intervjuobjekter? Er Blindheim fullt klar over hvilke konsekvenser det kan få for mange når deres navn blir eksponert på denne måten?

Sverre Steen . . .

(forts. fra side 5)

igjen av den moderate Terboven! De to menn han skildrer mest inngående og tydelig har mest respekt for, er den i politisk sammenheng totalt mislykte Halvdan Koht og hatbispen Eivind Berggrav. Det må vel være av sistnevnte at Steen har lært det fordommende hat som stort sett preger hele fremstillingen av okkupasjonshistorien. Selv ikke den påstand at folk ble medlemmer av NS fordi «de fikk varer som andre hadde vondt for å skaffe seg», har han

holdt seg for god til. Som om ikke sannheten er at NS-folk var de som sist fikk og først måtte unnvære varer det var mangel på, fordi svært mange forretninger konsekvent saboterte oss.

En og annen sannhet finner man likevel hos Steen, bl. a. denne avsløringen av Nygaardsvold-regjeringens såkalte «nøytralitetspolitikk»: «I en sånn krig gjaldt det, likesom etter 1914, for det første å holde seg nøytral, for det andre å komme med «på den rette siden» hvis det ikke var noen vei utenom». Dette underbygges bl. a. med følgende sitat av Koht: «Faren for oss låg i det stendige presset fra dei allierte vestmaktene som kunne drive den tyske regjeringa til væpna mottiltak mot oss. ... Eg ville ikkje på noko vilkår (Uth. av red.) koma i ufred med dem (dvs. med vestmaktene), ...» Mindre nøytral kan vel en utenriksminister vanskelig bli uten å gripe til våpen for den ene part.

Videre fortjener følgende avsnitt om de første okkupasjonsmånedene å bli gjengitt: «Likevel var det sånn i dagene etter at tyskerne hadde okkupert Oslo og regjeringen hadde forlatt byen, at både nordmenn og tyskere møttes i et felles ønske om å skape ro og orden i den offentlige administrasjon som var truet av kaos, og å holde arbeidslivet opp i noenlunde normalt omfang. Skulle dette skje, måtte Quisling bort, og det måtte skapes en legal, alment anerkjent ledelse. Etter norsk initiativ fikk Høyesterett med norsk tillatelse rett til å oppnevne et administrasjonsråd som skulle lede den sivile administrasjon i de okkuperte områder, men ellers ikke utføre en regjerings funksjoner og absolutt ikke ha noe som helst å gjøre med utenrikspolitiske spørsmål. Det hadde vært de stedlige tyske myndigheters håp at Administrasjonsrådet skulle bli en motregjering mot den unnsupne Nygaardsvolds, og under den forutsetning var det vel at Hitler hadde godkjent tiltaket. Da det meget snart viste seg at han hadde tatt feil, kalte han i raseri den tyske hovedansvarlige, minister Bräuer, tilbake fra Oslo og innsatte istedenfor ham som Rikskommisær i de besatte norske områdene Gauleiter i Essen, Josef Terboven, som i sine gjenstående fem leveår ikke offentlig la for dagen noen av sine eventuelt sympatiske egenskaper».

Finnes det ikke et eneste menneske på den andre siden som er ærlig nok til å trekke konklusjonen av disse utvilsomme historiske kjennsgjeringer, som vi har pekt på en rekke ganger? Kan noen lenger tvile på dette: Når vi fikk Terboven og alle hans tvilsomme gjerninger hit til landet, skyldes det utelukkende at «gode» nordmenn sammen med villige tyske hjelpere, deriblant Bräuer, fikk styrtet Quislings regjering 15. april 1940?

H.

BESTILLINGSSEDEL FOR

MELSOM'S BØKER

Til Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO), postboks 924 — Sentrum. OSLO 1

- Jeg bestiller med dette ..... eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAG-ORGANISASJONEN» til en pris av kr. 80,— pr. stk.
- Jeg bestiller med dette ..... eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAG-ORGANISASJONEN» og et tilsvarende antall av hans tidligere bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 125,— pr. sett (normalpris kr. 145,—).
- Jeg bestiller ..... eks. av Odd Melsoms bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 65,— pr. stk. eller kr. 45,— pr. stk. ved kjøp av 3 eks. eller mer.

Beløpet kr. .... vedlegges/er sendt til postgirokonto 5 15 02 89/over bankgiro.*) Jeg regner da med portofri tilsendelse.

Navn: .....

Postadresse: .....

Sett kryss ved den bestilling som passer.

*) Stryk det som ikke passer.

Flott årsrekord for «støtteannonse»

Selv om vi ikke greide å få fullt hus nå i desembernummeret, har «støtteannonse» vist en meget sterk fremgang i år. Tilsammen har vi kvittert for kr. 49 495,46 fordelt på 511 «annonser» sammenlignet med kr. 37 475,37 og 444 «annonser» i 1976. Vi sier hjertelig takk og håper på minst like godt resultat i året som kommer.

«Støtteannonse» er som kjent bidrag på kr. 50,— eller mer som skal erstatte de reklameannonser vi har meget vanskelig for å få.

Takk for følgende bidrag:

Jøssingpensjonist, Saltdal	50,—	S., Drammen	100,—
M., Langevåg	60,—	N., Olum	60,—
I., Hosanger	150,—	I., V. Gausdal	50,—
N., Sandnes	60,—	J., Tynset	110,—
B. O. R., Kristiansand	60,—	M., Tangen	100,—
A., Hortemo	910,—	I., Torp	90,—
M., Lillesand	50,—	K. H., Oslo	60,—
E., Eidanger	100,—	P. D., Oslo	50,—

Bøker — den beste julegave

ANNONSE

KJØP DEM FRA NORGES ENESTE FORLAG FOR NASJONAL LITTERATURI

1. Ny Nasjonal Politikk, av Olav Hoaas (1968) Kr. 20,-
2. Germanernes Fortid og Fremtid, av Olav Hoaas (1971) » 25,-
3. Det Nye Menneskebilde, av Olav Hoaas (1974) » 20,-
4. Århundrets Komedie: Hoaas-saken (Med bl. a. lektorens berømte tale til Herredsretten) » 25,-
5. Rase, det store Grunnproblem, av Jürgen Rieger » 20,-
6. Sannheten om Chile, av Marcelo Maturana » 10,-
7. Slik er Zionismen, av Dr. William Pierce » 10,-
8. Paul Rassinier og de 6 millioner Jøder, av Michael Hardesty » 5,-
9. Altmark-affæren » 5,-
10. Dog verkligen sex Miljoner? av Richard Harwood » 15,-
11. Prøvenummer av ATAKK, nasjonalt månedshefte » 5,-

LEIDANGEN FORLAG

Postboks 60, Jeløen, 1501 Moss

På tampen av 1977

Gjennom årets siste nummer sender vi en takk til våre lesere for den støtte som er gitt oss i 1977.

Hyggelige brev til redaksjonen, økende antall abonnenter og ikke minst små og store beløp til støtteannonse styrker troen på at bladet fortsatt har en stor oppgave.

Året som nå går ut ga også mange lysstreif fra folk med annen oppfatning enn den vi har. Til våre leerspalter får vi ofte innlegg fra den kant. Mange abonnerer også på bladet vårt etter at de tidligere har fått friabonnement. Dette viser nytten av støtteannonser, som gjør det mulig å sende avisen til mennesker utenfor egne rekker.

Selvsagt har året også gitt skuffelser. Vi tenker på NS-folk som har fått «stekket vingene» i den grad at de ikke abonnerer på «Folk og Land» av frykt for «de andre». Nettopp dette forhold burde gi bud om nødvendigheten av vår innsats for sann informasjon om tiden før, under og etter okkupasjonen.

Med oss i dette arbeidet har vi Instituttet for norsk okkupasjonshistorie. (INO) Foruten litteraturtjenesten utbygger instituttet stadig sitt bibliotek som står til tjeneste for landets historieforskere. Det er nå også i ferd med opprettelsen av egen pressetjeneste for bedre kontakt med innen- og utenlandske organer.

Instituttet for norsk okkupasjonshistorie og «Folk og Land» arbeider for samme mål, men partene er uavhengige og selvstendige. Hver på sitt frontavsnitt jobber en stab med unge og eldre mennesker som ser det som en livsoppgave å gå foran i kampen mot urett, for rettferdighet. Hverken bladet eller instituttet nytter seg av lønnete medarbeidere og alle innsendte midler går uavkortet til saken.

Vi ber ofte våre sympatisører om penger. Vi gjør det ut fra at penger er nødvendig for bladets og instituttets eksistens. Betales blandkontingenten til «Folk og Land» og medlemskontingenten i INO til rett tid er vi tilfredse. Ytes det noe ekstra blir vi glade gjennom den dobbelte innsats vi da kan utrette.

I gjennom 25 år har «Folk og Land» vært levedyktig. Året som nå går ut har vært et av avisens beste, og vi ser mange tegn på at bladet rekker frem med sitt innhold også utenfor egne kretser.

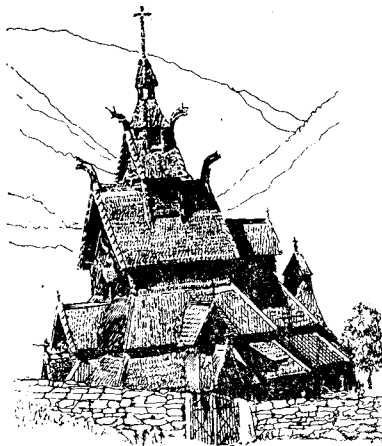
Nettopp derfor må innsatsen økes.

Nettopp derfor ber vi fortsatt leserne om hjelp til å øke bladets slagkraft.

Det er vårt jule- og nyttårsønske.

ADVENT

*Hvis ikke hjertet kunne romme Gud,
da var forgjeves alle ytre bud.*

*Du sier: «Dertil Herren er for stor,
Guds høyhet over denne jord!»*

*Han hersker over stjerner uten tall.
Men som et barn han fødtes i en stall.*

*Og han ble svøpt og lagt i krybbens strå.
Slik fødtes Sønnen, han i krybben lå.*

*Hvis ikke i vårt hjerte Gud blir født
Og det er uten Ham, da er det dødt.*

*Men hvis Han fødes der en hellig natt
kan hjertet romme hele himlens skatt.*

*Da blir vårt hjerte bolig for Guds ånd
og sprengt blir vår begrensings trange bånd.*

*Hvis ikke hjertet kunne romme Gud,
da var forgjeves alle ytre bud!*

Kai Normann

Ensom — men ikke alene

Av Karoline Haugane

Herr redaktør!

Et hav av mennesker trækker forbi stuevinduet mitt. Travle kvinner og menn. Noen jagende til de siste juleinnkjøp. Andre på veg til førjulsbesøk hos slekt og venner. Mange hastende hjem til ventende familie. Til middag og kosetund med barna.

Bokhyllen min er støvet, men det gjør ikke noe. Lenge siden jeg tenkte på støv og skitt. Lene-

stolen er slitt etter årelang bruk. Det er også avisbunken foran meg. Gamle årganger av «Folk og Land». Hvert nummer er min venn. Mange venner er det blitt i tidens løp.

Sammen har vi gjenopplevet gamle minner. Vi har ledd sammen. Grått såre tårer. Vi har pratet om venner som nå er borte. Venner som vi er stolte over å ha kjent.

Vi har drømt sammen. Slik

vi drømte en gang for lenge, lenge siden...

«Folk og Land». Du er min venn. Min trofaste venn.

Hva gjør det vel om fjerne slektninger har sluttet å besøke meg i min alderdoms giktbrudne tilværelse. Hva betyr hjemmehjelpens fravær? Jeg har jo DEG.

Må du alltid fortsette å komme til meg.

Karoline Haugane

Her i landet har vi alltid hyllet mer de som dro ut i en vanskelig tid, enn dem som ble tilbake. Se på de begeistrede intervjuer og omtaler i pressen av nordmenn i utlandet. Nordmenn, som kanskje forlot sitt land med en forbannelse i røsten.

★ ★ ★

Der skulle en god patriot til for å bli en «ærlig landssviker»!

★ ★ ★

Hva gjorde det lunkne, passive borgerskapet, da arbeiderpartiet brakk geværet og underminerte forsvaret i tyve-årene, mens vi andre i årevis talte, skrev og kjempet for forsvarets reisning?

★ ★ ★

I dag er ungdommen nærmest indifferent. Hvorfor spør den ikke: Hva kommer det av at så mange bra mennesker ble NS. Hva lå forut? Hadde den kjent

Norges stilling i mellomkrigsårene ville den ha forstått.

★ ★ ★

Vi deltar kanskje ikke i folkets flagg-fester. Men vi bærer flagget i vårt hjerte, og der kan ingen hån ta det fra oss.

★ ★ ★

«Folkets Rettsskjensle» — dette dyrebare smykke i vår lovgivning, som man alltid tar frem og pusser, når makthaverne er en smule i tvil om de gamle, gode norske paragrafer duer. Eller når de må gi visse innrømmelser til massen.

★ ★ ★

Hva er den slags patriotisme verd, som etterpå måles i ord og mynt, for å gi griske etter-

levende en part av den heder, som de døde har krav på?

★ ★ ★

Vi er dømt og vi har betalt. Og betalt godt. Men hvert år dømmes vi likefullt påny og ingen reiser seg til protest mot dette.

★ ★ ★

Men hva betyr det altsammen? Skinner solen mindre varmt, dufter blomstene mindre og har jeg ikke min hustrus, mine barns, mine dyrs hengivenhet. Er ikke kjærligheten til landet like levende?

★ ★ ★

Hvorledes ville det ha sett ut med den nasjonale samfølelse etter krigen dersom man ikke

hadde hatt NS? De forskjellige hatefulle krefter i folket, som ellers ville ha gitt seg utløsning til alle kanter, ble nu samlet i en strålebundt som med forsterket kraft flenget og fortærte hvor den traff.

★ ★ ★

Kommunister og andre radikale her hjemme kjempet ikke mot Tyskland og nasjonalsocialismen av kjærlighet til landet sitt. De kjempet ikke for fedrelandet, men de kjempet mot fienden for kommunismen eller for det arbeiderstyrte Norge.

★ ★ ★

Efter oppgjøret var folk så hjelpsomme at de ansatte NS-folk til underbetalt arbeid. De kunne ikke skaffe seg tilstrek-

kelig hjelp. Og aldri er som kjent veldedigheten større enn når den appellerer til egen fordel.

★ ★ ★

FOLK^{og}LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag kl. 11—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04
Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:
Kr. 0.70 pr. spalte mm. + MVA

Utgiver: A/S FOLK OG LAND
Viking Boktrykkeri, Oslo